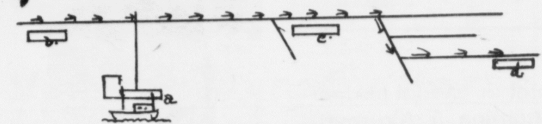

Vit fóru inn í eitt hús, sum stóð niðan fyri vegin, og maðurin teknaði hesa skitsuna:

a) er »Ejsja« við bryggju, b) er húsið, sum maðurin teknaði »skitsuna i, c) er Landsbankin, og d) er »Ríkið«, strikurnar eru vegin.

Eg takkaði manninum hjartaliga og fór til gongu við skitsuni framman fyri mær og kom til »Ríkið« í øllum göðum. Seinni, tá eg sá Tór og Jógvan aftur — eg dugdi ongan mun at siggja á høvðunum á teimum — visti eg teimum, hvar »Ríkið« var. Maja og Betta vildu eisini gjarna siggja »Ríkið«, tað sluppu tær sjálvsagt, men tær fóru ikki inn. Tað fóru Tórus, Jógvan og eg.

Mangir halda, at Eyafjørður er vakrasti fjørður í Íslandi. Tað dugi eg ikki at meta um, men býurin Akureyri er ein vakur býur. Hann er høvuðstaður á Norðurlandinum og næststørsti býur í Íslandi. Har eru um 9.000 fólk, og hann hevur tað fram um aðrar småbýir, at har eru vakrari vakstragarðar, og tað visir seg at vera meira ansur fyri at fáa trø at vaksa har enn aðra staði í landinum. Har eru mong áhuga-verð stað, sum ferðafólk eiga at siggja.

Býurin er nossligur við breiðum gøtum og stórum, vøkrum húsum og krambúðum. Krambúðirnar á Akureyri góvu teimum í Reykjavík einki eftir.

Á Akureyri býði presturin og skaldið Mathias Jockumsson, og

Mathiasarhús og Mathiasarkirkja standi uppi á bakkanum. Har eru eisini mentaskúlin og Lystigarðurin. Kirkjan er stási-

lig, hon hevur tvey torn og sigst at kunna rúma 500 fólkum. Í kórnum eru fimm vindeyg, tey eru øll prýdd við litaðum glasmyndum. Tað mittasta vindeyg — segði kona, sum visti okkum kirkjuna — er úr kirkjun í Cowentry í Onglandi, sum var bombað undir seinasta heimsbardaga. Hini fýra vindeyguni eru gjørd eftir tí mittasta, men sjálvsagt ikki við somu motivum, og givin kirkjun í av íslenskum hjónum.

Kirkjan á Akureyri

Vakstragarðurin ella Lystigarðurin er nær við kirkjuna, har er standmynd av Mathias Jockumssyni.

Í vakstragarðinum var almikið av sáaðum blómum við

firðinum er Hrisey, beint út av Dalvík. Hrisey er heldur stór oyggj, men ikki er nógv fólk á henni. Hon er lág, men heldur breið og kúput. Nakað er dyrkað, men fiskiskapur er sjálvsagt

Í Lystigarðinum á Akureyri

latínskum og íslenskum nøvn-um. Eg havi ikki sæð vakrari vakstragarð nakrastaði.

Tað var donsk kvinna, Margretha Schøtt, sum byrjaði at gera henda vakstragarð, og í garðinum er mynd av henni við hesari innskrift: »Hun gerði garðin frægan.« (Kl. 14 var Einar aftur á fótum).

Eyafjørður er 60 km langur frá botninum og út á Olafsfjarðarmúla, og Akureyri er longsti býur í Íslandi; frá Gróðrarstaði, sum er innast til Oddeyri, ið er uttast eru 3,5 km. Sildaverksmiðjur eru ongar í býnum, men á Krossanesi og Dagverðareyri, sum eru væl uttan fyri býin, eru sildaverksmiðjur.

Vit fóru av Akureyri kl. 15 og sigldu út eftir Eyafirði. Úti í

høvuðsvinnan hjá teimum, sum búgva har.

Vit legdu ikki at í Dalvík, men fingi at vita, at har búgva o. u. 900 fólk. Uttari er Olafsfjørður, har eru o. u. 1000 fólk.

Komnir árika Hrisey, tjúkn-aði tað fyrri einum æli, og tað, sum kom úr honum, var kavi, ættin var útnyrðingur norðan.

Úr Dalvík legga teir veg út eftir, men tað helt ein eldri maður av manningini á »Ejsju«, fór at vera eitt ónyttugt arbeiði, tí hann væntaði, at vegurin fór at ryðja burtur, og har sá ikki matari út enn so, har vóru tær beru skriður at vísa seg, men tað kann væl vera, at tað sá verri út, enn tað veruliga var.

Meira

8. PARTUR

Í byrjanini hoyrdu vit av og á onkrar fremmandar røddir. Men hetta vóru ikki onnur enn bygðafólkini, sum slotaðu her um vegin.

Røddir teirra tagnaðu brátt, og náttarkvirran seig seg yvir okkum.

At enda hoyrdu vit bert regnið teska eina lotu og klokkluslugin frá kirkjuni, sum lá fjart hiðani. Slugini sögdu okkum, at náttin alsamt gekk.

Klokkan var tvey. Náttin var myrkast um hetta mundið.

Júst áðrenn nýggjur morgun rennur upp.

Vit hvukku við. Og høvdu orsökir til tess.

Okkurt skav hoyrdist. Og tað minti okkum á júst sama ljóðið frá lásinum, tá tað verður latið upp. Onkur var har á gøtuni uttan fyri smáttuna. Enn einaferð hoyrkist skav.

Tað var púra greitt. Ein maður royndi at fáa lásið upp.

Eftir øllum at døma hevði tað gingið betur hjá honum hesuferð ella var hann betri útgjerdur, tí bráðliga hoyrdu vit hurðuna verða latna upp og mannin fara innar í smáttuna.

Løtu seinni hómaðu vit geislar frá einum kertiljósi.

Og nú bar til at siggja, hvat maðurin hevði fyri.

Tann fremmandi náttargers-turin var ein klænstralgur maður. Hann mundi neyvan vera eldri enn 20 ár.

Ongantið áður havi eg sæð eitt so óttafult menniskja, sum hesin maðurin bar prógv um.

Hann var risthentur. Og miklar rørsur vóru í kroppi hansara. Hann var í einum jakka og knæbuksum. Áhøvðinum hevði hann hógvu.

Vit sóu, hvussu hann stardi ræðsluslugin fram fyri seg. Síðan setti hann kertistubban frá sær á borðið og hvarv úr eygssjón okkar — í okkurt húsahorn.

Har kom hann aftur við einari bók í hondini.

Spakuliga hevði hann seg móti borðinum, meðan hann blaðaði kvikliga í bókini. Bráðliga var tað sum hann kom fram á okkurt, hann sóknaðist eftir.

Nú tóktist hann vera illur. Og við knýttum nevum lat hann bókina aftur og setti hana á hillina, har hann hevði tikið hana.

Síðan var ljósið sløkt.

Neyvan hevði maðurin fyri umrátt seg og farin út úr smáttuni, tá Hopkins tók í hann.

Maðurin tóktist nú vera ræddari enn áður. Eldur varð av nýggjum kveiktur í ljósið, og har stóð fangi okkara saman við lögglumanninum.

— Min harri, segði Stanley Hopkins. — Hvør eru tygum, og hvat gera tygum her?

Maðurin fekk eygað á okkum báðar, meg og Holmes, og byrjaði at tala:

— Tit umboða lögregluna, hal-di eg meg skilja, segði hann.

— Tit halda ivaleyst, at eg havi okkurt samband við deyða Peter Careys. Men so er ikki. Eg kann vissa tykkum um, at eg eri ósekur.

— Tað fáa vit greiði á seinni, segði Hopkins. — Men fyrst av øllum. Hvat er navn tygara?

— John Hopley Neligan, svaraði tann fremmandi.

Eg legði til merkis, at Holmes og Hopkins, júst í somu lotu, maðurin svaraði, kvikliga skeittu yvir á hvønn annan.

— Ber til hjá mær at tala óheft?

— Nei, als ikki.

— Hvi skuldi eg so sagt tygum tað?

— Svára tygum mær ikki, fer tað at gangast illa í rættinum.

Núvel. So skal eg siga tygum tað, segði tann fremmandi. — Hvi ikki. Hóast tað er tað ringasta eg veit?

Hava tygum á nøkrum sinni hoyrt um Dawson og Neligan, spurdi hann síðani!

Framhald

